

zařízení pro zajištění cizinců ve Velkých Přílepech. Dne 10. 3. 2004 požádal v tomto zařízení o udělení azylu a ode dne 15. 7. 2004 pobýval v pobytovém středisku Správy uprchlických zařízení v Kostelci nad Orlicí. Dne 6. 9. 2004 vydal odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra souhlas s přihlášením odvolatele k pobytu u Vladislava Kvasničky na adrese Bratkovice č. 26. Od 1. 9. 2004 odvolatel nastoupil do Středního odborného učiliště v Hluboši.

Žádost odvolatele o udělení azylu byla zamítnuta rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 7. 4. 2004, č. j. OAM-204/LE-01-07-2004, jako zjevně nedůvodná. Žaloba, kterou odvolatel napadl předmětné rozhodnutí, byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2005, sp. zn. Az 22/2005, který nabyl právní moci dne 27. 7. 2005. Odvolatel podal dne 27. 7. 2005 opětovnou žádost o udělení azylu, o níž je aktuálně vedeno správní řízení před oborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra.

Odvolatel o svém předchozím pobytu před příchodem do České republiky uvádí, že od věku zhruba tří let pobýval v dětském domově pro zhruba 250 dětí za tíživých podmínek a bez kontaktu s okolním světem. V únoru 2004 z tohoto zařízení uprchl a asi týden bloudil po ulicích. Potom u benzínového čerpadla rozřízl plachtu kamionu a v něm cestoval asi 2 dny. Poté, co vystoupil z vozidla, se domníval, že se nachází na území Polska. Následně se dozvěděl, že se nachází v Olomouci. Při jednáních s orgány cizinecké policie a v průběhu správního řízení o žádosti o udělení azylu odvolatel nejprve uvedl, že se jmenuje Sergej Bodrov a je běloruským státním občanem s bydlištěm na adrese Brest, ulice Lenina 35. Konzulární oddělení Velvyslanectví Běloruské republiky v Praze však ve sdělení ze dne 3. 6. 2004 uvedlo, že nepotvrzuje totožnost ani státní občanství Sergeje Bodrova, neboť jmenovaný nemá stálé bydliště ve městě Brest a žádný dětský domov se v Brestu nenachází. Odvolatel tuto skutečnost vysvětluje faktem, že po celou dobu pobytu v kolektivním zařízení byl zcela izolován od okolního světa a nemohl si informaci o místu svého pobytu ověřit. Do ústavu nechodily návštěvy a nepřijímala se pošta, ve škole se vyučovalo v ruském jazyce a ani z tiskovin a televize nebylo možno určit, kde se ústav nachází.